

Веднаж тя ми каза, че пишела, по-право си държала биографични бележки за живота на сина си Мишо, както галовно го наричаше тя. "Аз чувствавам, ми каза тя тогава, че той не е обикновен младеж и такива бележки ще бъдат ценни! Кой знае, кое ме е накарало да проявя безпокойство за съхранението им, та много добре си спомням, като ѝ предложих да ги пазя у нас. Може би, защото ние имахме собствено жилище, а тя менеше постоянно квартирите. А да имам тази смелост да се предложи за пазител на такава ценност, може би ме е тикало и това, че аз съхранявах у нас някаква архива преди 9. септ. на брат ѝ Иван Харизанов, народен представител - звенар.

Тя обичаше своя син до всеотдайност. Нейните грижи по него бяха необикновени за една майка. Всичко за Мишо... всичко за Мишо... За другите /тя имаше и една дъщеря много по-малка от него/ може да няма, но за Мишо... Веднаж тя дойде у нас тревожна, че за Мишо нямало нищо за обяд, а на пазара по магазините се появил паламуд! А той тъй обичал паламуд! Касаше се за дребен заем.

Семейството изпаднаше често в кризисни материални затруднения и борбата с безпаричието я гнетеше много. И тя живееше с постоянните грижи как да се скърпят всекидневните разходи. В такива трудни времена за семейството тя се освобождаваше от всичко, което преценяваше в момента за излишно. А идваха и добри години, когато изведнаж, като отрищен бент, разходите се удвояваха, утрояваха.

В една такава благодатна година те замислиха да си имат свой дом. Това беше по времето, когато се строеше кооперативния жилищен дом "Асен Златаров" на едноименната улица. Аз ходих с нея да оглеждам апартамента, който бяха набелязали в тази кооперация, но на тоя, който оглеждахме, не се спря, защото спалнята и стаята на Мишо бяха обърнати към вътрешния двор, срещу кухните. След това оглеждахме на бул. "Клемент Готвалд", но и тук шумът от булевар да я възпря. А по време около девети септември /преди разбира се / се включиха в строителна кооперация на ул. "Тракия", сега ул. "Гогол" /между бул. "Ленин" и "Иван Асен II"/ внесоха 30 хиляди лева и зачакана. Беше определен дори кой етаж, кой апартамент, дори гаража беше набелязан. И като бъдеща собственица тя ходеше по време на строенето, следеше съзиждането на всяка тухла /по нейно указание една от стените бе изместена/ и чакаше с трепет да се приберат в свой дом. Но уви! И сега неудача! Мошеническите договори на частните предприемачи не само им измама надеждите, но като някакви хищници погълнаха и сумата 30 хиляди. Дълго после тежа в бюджета на семейството изплащането на тая сума, защото беше взета от банката за строеж.